

ספור מהגמרא (מסכת חגיגה ג' א)

הרעש הקדוש דהיר והשתיקה של הזזה

הסיפור המופלא על רבי יהודה הנשיא, תפילה מעומק הלב,
ושני אחים שלמדו תורה בלי לומר מלה.

- ❖ האם פעם עצמיתם עינים והקשבתם לקול של בית מדרש גדול?
- ❖ לפני כאלפים שנה, בבית המדרש של רבי יהודה הנשיא (רבי), נשמע קול אדיר של לימוד תורה, שעלה ישר לשמים ושמח את ה'.
- ❖ רבי היה עשיר גדול, אך האוצר הכי יקר שלו היו התלמידים שלו.

בַּשׁוּרָה הָרְאוּשׁוֹנָה, תָּמִיד בָּאוֹתוֹ
מָקוֹם, יָשְׁבוּ שְׁנֵי אֲחִים.

הֵם הָיוּ נִכְדָּיו שֶׁל רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן
גּוֹדְגָדָא הַצַּדִּיק. הֵם הִגִּיעוּ
רְאוּשׁוֹנִים, בְּבִגְדִים נְקִיִּים,
וְאֵף פַּעַם לֹא הִפְסִידוּ שְׁעוֹר.

אֲךָ הָיָה מִשְׁהוּ אֶחָד שֶׁהֵם לֹא
יָכְלוּ לַעֲשׂוֹת...

תלמידים רגילים

- 🔥 קוראים בקול של מלאכים.
- 🔥 שואלים את הרב קשיות.
- 🔥 מתוכחים בשמחה עם חברותא.

האחים הקדושים

- 🔥 השנים האלה היו אלים.
- 🔥 מעולם לא הצליחו לומר "מודה אני" בקול.
- 🔥 ישבו בנשקט, בלי להוציא מלה מהפה.
- 🔥 ישבר ליחה, בע ילחת...

תִּלְמִידִים אַחֲרִים לָחֲשׂוּ בִּרְחֻמִּים:

"אֵיזָה חֶבֶל... הֵם לֹא יְכוּלִים
לִשְׁאֹל... מִי יֵדַע אִם הֵם מְבִינִים
בְּכָל־אֶת מַה שֶּׁרַבִּי מְלַמֵּד? הֲיֵרִי
תּוֹרָה צְרִיכִים לְלַמֵּד בְּקוֹל!"

אָבֵל ה' רוֹאֶה לִלְבָב, וְגַם רַבִּי יְהוּדָה
הַנָּשִׂיא רָאָה מַשְׁהוּ אַחֵר לְגִמְרִי..."

רַבִּי שֵׁם לֵב לַמֶּאֱמָן הָעָצוּם שֶׁלָּהֶם לְהִתְחַבֵּר לַתּוֹרָה שֶׁל ה':

עֵינַיִם מְרֻכָּזוֹת - מִבִּיטִים יָשָׁר
אֶל רַבִּי בְּלִי לְהִסִּיט מִבֶּט.

וּמִנִּיּוֹדֵי בְּרִישֵׁיהוּ -
מִנִּדְּנָדִים אֶת הָרֹאשׁ לְמַעַלָּה
וּלְמַטָּה בַּהֲבָנָה עֲמוּקָה.

וּמִרְחֻשֵׁין שְׁפוֹתֵיהוּ -
הַשְּׁפָתִים שֶׁלָּהֶם זָזוֹת בְּלִי קוֹל!
הֵם חוֹזְרִים בְּלֵב עַל כָּל מְלָה!

יום אחד, כְּשֶׁלִּמְד סִגְיָה עֲמוּקָה, רַבִּי הִבִּיט
בָּהֶם.

הוא רָאָה אִיךָ פְּנִיָּהֶם מֵאֲדִימוֹת מִמַּאֲמָץ
לְהִבִּין, לְנִסּוֹת לְדַבֵּר – אֵךְ שׁוֹם קוֹל לֹא יוֹצֵא.

רַבִּי הִרְגִּישׁ בְּלִבּוֹ אֶת הַכָּאֵב שֶׁלָּהֶם. "כִּמָּה
אֲהָבָה יֵשׁ לָהֶם לַתּוֹרָה! אִם רַק הָיָה לָהֶם
קוֹל..."

דִּמְעָה חֲמָה זָלְגָה מֵעֵינָיו.

רַבִּי עֲצֹר אֶת הַשְּׁעוֹר. כָּל בֵּית הַמִּדְרָשׁ שָׁתַק. גָּדוֹל הַדּוֹר פָּנָה לְבַקֵּשׁ רַחֲמִים
מִהַקְדוּשׁ בָּרוּךְ הוּא, מִתּוֹךְ אֲהָבָה אֲמִתִּית שֶׁל רַב לְתַלְמִידָיו. "רַבּוֹנוֹ שֶׁל
עוֹלָם, תּוֹרָה אֲתָךְ אֹר מֵאִיר! רַחֵם עַל הַתַּלְמִידִים הַקְדוּשִׁים שְׂאוּהֵבִים אוֹתָךְ
כָּל כָּךְ! פָּתַח לָהֶם אֶת הַשְּׁפָתַיִם כִּדִּי שְׂיוּכָלוּ לְבָרֶךְ אוֹתָךְ בְּקוֹל!"

הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא שׁוֹמֵעַ תְּפִלַּת צַדִּיקִים!
בְּרָגַע אֶחָד שֶׁל הַשְּׂגָחַה פְּרִטִית וְגַם, מִשְׁהוּ מִשְׁתַּחֲרָר.
הַשְּׁפָתִים הָרוֹעֲדוֹת שֶׁלָּהֶם נִפְתָּחוֹת.

אֶבְגְּד הוֹזַח טִי כֹל מִנְסַע פִּצְהָרֶשֶׁת
אֲחֵרֵי שָׁנִים שֶׁל שְׁתִּיקָה,
קוֹל זֶה, מְתוֹק וּבְרוּר מְמַלֵּא
אֶת חֲלָל בֵּית הַמִּדְרָשׁ:

"רַבִּי !!!"

זַעַק הָאֶחָד בְּקוֹל נִרְגָּשׁ וְהוֹדָה לָהּ.

כָּלֶם חָשְׁבוּ: "הֵם בָּטַח לֹא יוֹדְעִים הַרְבֵּה, כִּי לֹא יָכְלוּ לְשַׁאֲלָל".
אָבֵל כְּשֶׁהֵם פָּתְחוּ אֶת הַפֶּה – יֵצְאָה אֵשׁ שֶׁל קִדְּשָׁה!
הַגִּמְרָא מְסַפֶּרֶת: הִתְבָּרַר שֶׁהֵם יָדְעוּ אֶת כָּל הַהִלְכוֹת, מִדְּרָשִׁים, תּוֹסֵפְתָּא וְאֶת כָּל תּוֹרַת חַז"ל (כָּל הַש"ס)!
הֵם לֹא הִפְסִידוּ אֶפִּילוֹ מְלָה אַחַת!

אֵיךְ זֶה יָכוֹל לֵהיוֹת? הַסּוֹד מִסֵּתֶר בַּמֶּאֱמָן!

הַקְשָׁבָה
בְּצִמְאוֹן

רְצוֹן אֲמָתִי
מִהַלֵּב

תּוֹרָה שְׁחֻקוּקָה
בִּנְשָׁמָה.

עוֹד לִפְנֵי שְׁמִדְבָּרִים, כְּשֶׁתִּלְמִיד אֲסוּף כָּלוּ וְשׁוֹתָה אֶת הַמַּלִּים, הַתּוֹרָה נִכְנָסֶת יָשָׁר לְתוֹךְ הַלֵּב. ה' רָאָה אֶת מְסִירוֹת הַנֶּפֶשׁ שְׁלָהֶם, וְזָכָה אוֹתָם בְּזִכְרוֹן מְשָׁלָם.

אַתָּה (מָחַר בַּבֶּקָר)

כְּשֶׁאַתָּה מִתְפַּלֵּל לַה' אוֹ
כְּשֶׁאַתָּה בִּשְׁעוֹר, פֶּתַח אֶת הַפֶּה
בְּשִׂמְחָה! הִשְׁתַּמֵּשׂ בְּקוֹלְךָ כְּדִי
לְשַׁאֵל שְׁאֵלוֹת נְבוֹנוֹת וּלְהַגְדִּיל
אוֹר וְקִדְשָׁה בְּעוֹלָם.

אַנְחֵנוּ (בִּכְתָּה)

לְפַעֲמִים אָנוּ שׁוֹכְחִים אִיזָה
חֶסֶד עָצוֹם עָשָׂה עִמָּנוּ ה',
שִׁישׁ לָנוּ קוֹל לְלַמֵּד וּלְשַׁאֵל.
אַנְחֵנוּ לֹא תָמִיד מִעֲרִיכִים
אֶת מִתְנַת הַדִּבּוֹר.

הֵם (הָאֲחִים הַקְּדוֹשִׁים)

אֵף פַּעַם לֹא וְתָרוּ.
אָהְבוּ כָּל מַלְאָךְ שֶׁל תּוֹרָה
מִתּוֹךְ מֵאֲמֵץ אֲדִיר,
גַּם כְּשֶׁהָיָה קִשָּׁה מְאוֹד.

שְׁתִּיקָה שֶׁל זָהָב הִיא כְּשֶׁאֲנוּ
מִקְשִׁיבִים בְּאַמֶּת.

קוֹל שֶׁל תּוֹרָה הוּא כְּשֶׁאֲנוּ מְדַבְּרִים
אֶת מַה שֶׁלְּמַדְנוּ מִתּוֹךְ אֲהַבַת ה'.

נֵצֵא לְדֶרֶךְ! בּוֹאוּ
נֶאִיר אֶת הָעוֹלָם בְּקוֹל שִׁלְנוּ!

(קרדיט: מבוסס על תלמוד בבלי, מסכת חגיגה ג' א)